

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobkyně: **B. S.**
bytem X,
zastoupena advokátem JUDr. Stanislavem Polčákem,
se sídlem Řehenice 10,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 81/11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2020, č. j. 057580/2020/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2020, č. j. 057580/2020/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem ze dne 16. 12. 2019, č. j. MULNL-VV/97176/2019/Mach, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Stanislava Polčáka na náhradu nákladů řízení částku ve výši 19 456 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Lysá nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 16. 12. 2019, č. j. MULNL-VV/97176/2019/Mach (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění zákona č. 112/2018 Sb. (dále jen „zákon o střetu zájmů“). Přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že jako veřejný funkcionář do 1. 7. 2019 nesplnila svou oznamovací povinnost podle § 12 odst. 2 zákona o střetu zájmů.

Za spáchaný přestupek byl žalobkyni uložen správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně byla od 5. 11. 2014 do 5. 10. 2018 místostarostkou obce S. V.. Opakovaně se se jí stala dne 31. 10. 2018. Za období 31. 10. 2018 – 31. 12. 2018 měla tedy podat podle § 12 odst. 2 zákona o střetu zájmů průběžné oznámení, a to do 30. 6. 2019, což neučinila. Vzhledem k tomu vzal za prokázané, že žalobkyně naplnila formální znaky skutkové podstaty přestupků podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o střetu zájmů. Podle správního orgánu I. stupně byl jejím jednáním rovněž porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, čímž došlo k naplnění materiální stránky přestupků.

2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, přičemž se zcela ztotožnil s jeho závěry. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, že nález Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 38/17 (149/2020 Sb.), nezprostil veřejné funkcionáře povinnosti činit oznámení předvídaná zákonem o střetu zájmů. K námitce nenaplnění materiální stránky přestupku žalovaný uvedl, že v tomto případě neseznal významné okolnosti, které by vyloučily porušení nebo ohrožení zájmu společnosti na ochraně před možným korupčním jednáním.
3. Proti rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků

4. Žalobkyně ve své obsáhlé žalobě předně namítá, že přestupkové řízení mělo být na základě jejího návrhu přerušeno. V době rozhodování správních orgánů totiž před Ústavním soudem probíhala dvě následně spojená řízení (vedená pod sp. zn. Pl. ÚS 38/17 a Pl. ÚS 34/2018) o zrušení některých ustanovení zákona o střetu zájmů, mj. i § 2 odst. 1 písm. q) dopadajícího na případ žalobkyně.
5. Žalobkyně dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí, která podle ní spočívají na velmi kusých a zmatečných důvodech. Podle žalobkyně se žalovaný chybně vypořádal s nálezem sp. zn. Pl. ÚS 38/17 a otázkou naplnění materiální stránky přestupků, přičemž svůj závěr o společenské škodlivosti nepodložil téměř žádnými argumenty. Žalobkyně má za to, že v jejím případě nebyla naplněna materiální stránka přestupků, jelikož nakládání s veřejnými prostředky může být veřejností kontrolováno jinými méně invazivními způsoby, např. účastí při jednání zastupitelstva obce nebo formou auditů.
6. Žalobkyně rovněž namítá, že ji není možné postihovat za to, že se chtěla nesplněním oznamovacích povinností vyhnout protiústavnímu zásahu do svých práv. Povinnost činit oznámení podle § 12 zákona o střetu zájmů totiž s ohledem na skutečnost, že tato oznámení byla automaticky zpřístupňována komukoliv v centrálním registru oznámení, žalobkyně považuje za nepřiměřený zásah do svého práva na ochranu soukromí

zaručeného čl. 7 a 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Žalobkyně upozorňuje, že nahlízet do centrálního registru oznámení může prostřednictvím internetu kdokoli bez jakýchkoli podmínek nebo požadavků na identifikaci. Takovou míru zásahu do soukromí nelze podle žalobkyně považovat za přiměřenou vzhledem k míře, v jaké je nezbytná k legitimnímu cíli, tj. zajištění transparentnosti nakládání s veřejnými prostředky. Odkazuje přitom na závěry obsažené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/17. Závěrem žalobkyně vyjadřuje obecný souhlas s povinností veřejných funkcionářů podávat oznámení o činnostech, majetku a příjmech a závazcích, ovšem pouze za podmínky, že tím nebudou docházet k porušování jejich ústavně garantovaných práv.

7. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vztahu k žalobním bodům žalovaný v podstatných bodech zopakoval nosné závěry napadeného rozhodnutí, na nichž setrval.
8. Žalobkyně v následné replice rozvinula svou žalobní argumentaci a zdůraznil ústavněprávní rozměr věci, přičemž odkázala na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020 - 32, nynější praxi Ministerstva spravedlnosti ve vedení centrálního registru oznámení (viz <https://www.justice.cz/?clanek=nejvyssi-spravni-soud-omezil-nahlizeni-do-centralniho-registru-ozname-1>) a stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů k nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/17. Žalovaný v duplice poukázal na to, že žalobkyně vědomě porušila svůj slib, s čímž žalobkyně v následném vyjádření polemizovala.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Při jednání před soudem dne 30. 12. 2021 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích.
11. Mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu věci. Žalobkyně vykonávala od 31. 10. 2018 funkci uvolněné místostarostky obce. Jakožto na veřejného funkcionáře ve smyslu § 2 odst. 1 písm. q) zákona o střetu zájmů se tak na ni vztahovala povinnost podávat oznámení o činnostech, majetku a příjmech a závazcích (§ 9 až § 11 zákona o střetu zájmů). Žalobkyně nerozporovala, že ve lhůtě předvídané § 12 odst. 2 zákona o střetu nečinila tzv. průběžné oznámení, čímž naplnila formální znaky skutkové podstaty přestupků podle § 23 odst. 1 písm. f) téhož zákona.
12. Soud se nejprve zabýval žalobními námitkami, že žalobkyni nebylo možné potrestat, protože podáním oznámení by se vystavila protiústavnímu zásahu do svého práva na soukromí, a dále, že nebyla naplněna materiální stránka přestupků.
13. Pro posuzovanou věc jsou významné závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 38/17, v němž byla přezkoumána ústavnost některých ustanovení zákona o střetu zájmů, ve znění zákona č. 14/2017 Sb. a zákona č. 112/2018 Sb., kterým se mění zákon o střetu zájmů. Podstatný obsah citovaného nálezu lze shrnout následovně: Povinnost veřejných funkcionářů poskytnout informace o majetku, příjmech

a závazcích, které jsou obsahem oznámení podle zákona o střetu zájmů, představuje zásah do jejich práva na informační sebeurčení ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny. Tato povinnost ovšem sleduje legitimní cíl „*nejen vyloučit výkon veřejné moci v zájmu soukromém, tedy vyloučit či minimalizovat možnost zneužití mocenského postavení v soukromém zájmu, ale též zajišťovat zodpovědný a transparentní výkon veřejné moci sloužící adresátům veřejné moci a v důsledku též udržovat důvěru veřejnosti v činnost orgánů veřejné moci*“ (bod 71. zmiňovaného nálezu). Vzhledem k tomu povinnost podávat oznámení v zákonem vymezeném rozsahu sama o sobě není protiústavní a představuje přiměřený zásah do práva na soukromí i u veřejných funkcionářů podle § 2 odst. 1 písm. q) zákona o střetu zájmů, i když může jít o funkcionáře malých obcí. Vybrané informace byly nicméně u části veřejných funkcionářů, mj. právě u veřejných funkcionářů podle § 2 odst. 1 písm. q) zákona o střetu zájmů, následně automaticky zpřístupňovány v centrálním registru oznámení komukoli, anonymně, bez jakékoli žádosti, a to prostřednictvím internetu. Tento (druhý) zásah do práva na informační sebeurčení již podle Ústavního soudu neprojde testem proporcionality, neboť je podstatně intenzivnější a zároveň není nezbytný, protože k naplnění legitimního cíle by postačoval i přístup veřejnosti do centrálního registru oznámení na základě žádosti. Ústavní soud proto zrušil § 14b odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o střetu zájmů s odloženou vykonatelností uplynutím dne 31. 12. 2020.

14. V návaznosti na tento nálezn Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020 - 32, č. 4093/2020 Sb. NSS, dovodil, že závěr Ústavního soudu o protiústavnosti úpravy zpřístupňování oznámení v centrálním registru oznámení brání tomu, aby správní orgány sankcionovaly porušení povinnosti podat oznámení podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o střetu zájmů, a to i v době před nabytím vykonatelnosti tohoto nálezu, tj. 1. 1. 2021 (srov. dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 8 As 283/2019 - 27, a ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 277/2020 - 32, jímž byl zrušen žalovaným odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2020, č. j. 44 A 83/2019 - 33). Soud neshledal žádný důvod, aby se v posuzované věci od těchto závěrů odchýlil (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2020, č. j. 44 A 85/2019 - 38, či ze dne 9. 12. 2020, č. j. 44 A 84/2019 - 39).
15. Žalobkyni lze dát za pravdu, že pokud by ve stanovených lhůtách dostála své oznamovací povinnosti podle § 12 odst. 1, 2 a 3 zákona o střetu zájmů, vystavila by se protiústavním důsledkům v podobě porušení svého práva na informační sebeurčení. Splnění (ústavně konformní) oznamovací povinnosti by totiž vedlo k „aktivaci“ navazujících (protiústavních) norem o automatickém zpřístupňování údajů z oznámení v centrálním registru oznámení. Vzhledem k úzkému funkčnímu propojení oznamovací povinnosti a následného zveřejňování oznámených skutečností nelze tyto instituty zcela oddělovat. Skutečnost, že Ústavní soud nezrušil ustanovení o oznamovací povinnosti přímo aplikovaná na žalobkyni, nemění nic na tom, že tehdy účinná právní úprava, pokud by vůči ní byla v celém rozsahu aplikována, by vedla k porušení jejích základních práv.
16. Soud proto shledal, že trestat žalobkyni za porušení povinnosti učinit tzv. průběžné oznámení by bylo v rozporu s povahou správního trestání jako nástroje *ultima ratio* a požadavkem na splnění materiální stránky přestupku [srov. § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o odpovědnosti za přestupky“)]. Jednání žalobkyně sice fakticky zabránilo tomu, aby vůči ní mohla veřejnost uplatňovat své oprávnění seznámit se s obsahem oznámení, která směřují k větší kontrole nad postupy veřejných funkcionářů, a tím bylo způsobilé narušit

zájem chráněný zákonem o střetu zájmů. Na druhou stranu skutečnost, že splněním svých zákonných povinností by byla žalobkyně vystavena nepřiměřenému zásahu do svého práva na informační sebeurčení, představuje významnou okolnost, kterou je nutné při rozhodování o přestupcích zohlednit. Nástroje správního trestání totiž nelze využít proti jednotlivci, který by byl sankcionován za porušení povinností, jejichž nutným následkem by bylo porušení jeho základního práva. Za těchto okolností nedosahuje jednání žalobkyně nezbytné minimální míry společenské škodlivosti, a proto ji nelze postihovat podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o střetu zájmů.

17. Další žalobní body neshledal soud důvodnými. Jelikož tato skutečnost nemohla na výše uvedeném závěru nic změnit, přistoupil soud pouze k jejich stručnému vypořádání:
18. Pokud jde o námitku, že přestupkové řízení mělo být přerušeno z důvodu probíhajícího řízení před Ústavním soudem, soud uvádí, že v době rozhodování žalovaného byl již nález sp. zn. Pl. ÚS 38/17 vyhlášen. Tato námitka tudíž pozbyla relevance v průběhu odvolacího řízení. Žalovaný se mohl ze závěry Ústavního soudu v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/17 seznámit a případně je zohlednit při rozhodování o odvolání žalobkyně (což v napadeném rozhodnutí, byť chybně, učinil). Skutečnost, že správní orgán I. stupně nepřerušil přestupkové řízení, tak nijak nemohla zasáhnout do procesních práv žalobkyně a sama o sobě nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
19. Námitku nepřezkoumatelnosti formulovala žalobkyně značně obecně a zejména ve vztahu k chybnému vypořádání otázky naplnění materiální stránky přestupků. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25) je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Z napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že na odvolací námitky bylo alespoň rámcově reagováno, byť způsobem pro žalobkyni nepříznivým. Ačkoliv si lze představit podrobnější i přesvědčivější zdůvodnění ohledně naplnění materiální stránky předmětných přestupků, žalovaný se k této otázce v napadeném rozhodnutí stručně vyjádřil. I ze související žalobní argumentace plyne, že jsou žalobkyni závěry žalovaného v této otázce srozumitelné. Skutečnost, že žalovaný dospěl při posuzování materiální stránky přestupku k chybnému závěru, ovšem nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Soud proto shledal napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným.

IV. Závěr a náklady řízení

20. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož zjištění, že nebyla naplněna materiální stránka posuzovaných přestupků, se v plném rozsahu promítá i do zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, zrušil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i toto rozhodnutí. Současně soud vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s., výrok I). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu, že skutek, o němž se řízení vedlo, není přestupkem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pouze na rámec nutného odůvodnění soud konstatuje, že žalovanému (resp. správnímu orgánu I. stupně) po vrácení věci nezbyvá, než řízení podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavit.
21. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci

úspěšná, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 19 456 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 16 456 Kč, které tvoří odměna za čtyři úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky a účast na jednání před soudem) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a čtyři paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 856 Kč. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s., výrok II). Náhradu za vyjádření k duplice a ke sdělení žalovaného soud nepřiznal, neboť toto vyjádření nepřináší novou argumentaci nad rámec vyjádření předchozích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. prosince 2021

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce